

Boušík u ředitele školy

„Dobrý den, pane řediteli.“

„Ale, Clare Overlie, osobně a v celé kráse. Pojď dál a zavři za sebou dveře.“

„Pane řediteli, naše třídní mi řekla, že mám hned přijít za Vámi sem do ředitelny.“

„To ti řekla naprosto správně. Pojď sem a sedni si naproti mně. Máš u sebe mobil? Vypni ho. Dej mi ho. Máš ještě nějakou elektroniku? Jen ten fialový tablet? Je vypnutý? Dej mi ho taky. Dám ty věci tady do stolu do speciální zásuvky. Je to totiž zvukotěsná zásuvka, dívkenko.“

„Ale já mobil potřebuju, pane řediteli.“

„Neboj se. Až spolu skončíme tento menší rozhovor, tak ti ho vrátím. Pokud bych na to zapomněl, tak mi to pak připomeň.“

„Ale, pane řediteli, já absolutně nechápu, proč jste si mě dal zavolat.“

„Nechápeš? Nevykládej. Je toho už plná škola. Toho, co zase vyvedla ta tvoje povedená prima.“

„Jak to, moje prima? Co já s tím mám společného?“

„Co s tím máš společného? To už nejsi starosta třídy? To už se o nic nestaráš? Pamatuješ přece, jak nám pedagogům spadl kámen ze srdce, když tě nakonec ti tvoji povedení spolužáci zvolili do studentské rady. A bylo to o pár hlasů. Představ si, že by zvolili toho blázna Pyotra Alexandroviche, co už stačil za své krátké působení na tomto ústavu dvakrát hacknout školní počítačovou síť. Nebo si na svém místě představ toho Abdulláha, co mlátí denně svou sestru, když nechce nosit na hlavě šátek. Nebo úplná hrůza - ten divoký Afričan Simba, co se porval s tím Nguyenem a rozsekali nábytek v klubovně.“

„Jenom několik židlí. Nguyen si myslel, že mu Simba nadává. Tak Simba dostal židli a pak už to nešlo zastavit. Simba v tom byl ale nevinně.“

„Neomlouvej je. Ty se jich pořád zastáváš, Boušiku. Nechápu to. Ty, taková hodná a chytrá holka. Jak naši školu krásně reprezentuješ na chemické olympiádě, v klavírní soutěži středních škol a byla si přece letos i na tom Kosmickém fóru v Da Vossu. A teď nedokážeš rozlišit, co je ještě přípustné a co už je za hranou. Za tři roky jsme s tebou počítali jako s předsedkyní studentské rady celé naší školy. Vaše třídní profesorka mi tady v ředitelně skoro plakala a bědovala, jak se v tobě zklamala.“

„To je mi líto ...“

„Teď je pozdě litovat. Když tě paní profesorka jmenovala do tak zodpovědné funkce, tak si myslela, že dáš na své spolužáky aspoň trochu pozor. Víš, jak říkají vaší primě?“

„Vím, kotel národů.“

„Přesně. Proto je nutné, aby v takovém případě mluvčí studentské rady opravdu úzce spolupracoval s pedagogy. Aby měl v kolektivu nějakou autoritu a patřičně usměrňoval problematické aktivity studentů. V případě, že situaci nemůže zvládnout sám, tak to má hned hlásit třídnímu nebo přímo zástupci ředitele.“

„Nikdo přece po mě nemůže chtít, abych dělala děckám nějakého dozorce. Všichni se mají přece svobodně projevovat. Je svoboda slova.“

„Já ti dám svobodu slova. Mezi svobodou slova a sprostěrnou je pořádný rozdíl. Jak to bylo v pondělí odpoledne na té vaší slavné anglické konverzaci?“

„Měli jsme hodinu anglické konverzace a literatury v jazykové učebně s roditelým mluvčím.“

„S tím bláznivým mladým Američanem, co?“

„Prosím ano, s Mikem. On je z Pittsburghu. Je mu dvacet pět.“

„Tak povídej, co jste tam dělali.“

„Probíráme tam s Mikem hlavně anglickou a americkou literaturu pro mládež. Mike má z americké literatury nejraději Simpsonovi, tak si je tam dost často pouštíme na tom velkém monitoru. Mike se u toho strašně chechtá. Pak nás z toho zkouší. Někdy si myslím, že je fakt trochu infantilní.“

„Také mu to zítra tady spočítám. Už má u mě řadu vroubků. Mám zprávy, že minulý týden hrál v tercii celou hodinu angličtiny na kytaru písničky od Beatles.“

„To je možné. Mike je v pohodě.“

„V pohodě už rozhodně nebude. Jak to, že nedával na vás pozor? Proč vám dovolil používat během vyučování ten školní telefon? Tu pevnou linku, co je tam. To je přece přísně zakázané.“

„Telefon? Pane řediteli, my jsme žádný telefon nepoužívali. Já už to říkala i paní třídní ...“

„Že se nestydíš, tahle lhát. Kdo volal z toho telefonu? Tak kdo? Nebyl to nakonec sám Mike? Umí vůbec český?“

„Česky už docela umí. My ho to učíme. On nás učí anglicky a my ho česky. Je fakt dobrej.“

„Tak už chci slyšet pravdu. Koho napadlo volat z toho telefonu?“

„Ale my jsme z toho telefonu nevolali. Ani Mike nevolal.“

„Tak já ti, holčičko, něco ukážu. Vidíš, co je to za papíry? To je policejní protokol. A protokol o čem? Protokol o hovorech z toho telefonu v jazykové učebně běhen doby, kde jste tam měli mít hodinu angličtiny. Tak si to poslechni. Tady je to černé na bílém. Přečtu ti to.“

Školní pevná linka: Haló, haló.

Externí mobilní přijímač: Klineš, kdo volá?

Školní pevná linka: Haló, tady teplárna Malešice. Promiňte, teče Vám teplá voda?

Externí mobilní přijímač: Teče. A proč?

Školní pevná linka: Tak si umyjte nohy a zadek. Smrdí vám to až sem.

Hovor přerušen.

Tak, co na to říkáš? Nezdá se ti to nějaké povědomé? To je přesný zápis toho hovoru z pevného telefonu z místnosti, kde v tu dobu byla pouze vaše třída. Co mi k tomu řekneš?“

„My jsme nevěděli, že se odposlouchávají i pevné linky. My jsme si mysleli, že se odposlouchávají jen mobilní telefony a možná něco na internetu.“

„Pane bože, jak jste si to mohli myslet? Odposlouchává se všechno. Nahrává se všechno a všem. Jenom něco plácneš do drátů nebo do éteru a hned se všechno ví. Okamžitě se to zaznamená a uloží. To ti rodiče nevysvětlili?“

„Ale my jsme si mysleli, že když je to GDPR...“

„GDPR je omezení, co platí jen pro normální lidi a normální firmy, ale existují instituce, o kterých tady raději ani nebudu hovořit. Pro ty to samozřejmě neplatí. Důkaz toho držím právě v ruce. Je tam všechno. Třeba tohle. Schválně si to poslechni.“

Školní pevná linka: Haló, haló, co se stalo?

Externí mobilní přijímač: Haló. Špatně vás slyším.

Školní pevná linka: Už je to lepší?

Externí mobilní přijímač: Jo, teď vás slyším dobře. Co potřebujete?

Školní pevná linka: Jsme ze statistického úřadu. Chceme se vás zeptat, koho jste volil ve volbách?

Externí mobilní přijímač: Co je vám do toho?

Školní pevná linka: Prosim vás, nedělejte problémy. Řekněte, koho jste volil, já si u vás udělám čárku, a je odbyto. Nekomplikujte mi to.

Externí mobilní přijímač: Komunisty, ty blbe.

Školní pevná linka: Kecáš.

Externí mobilní přijímač: Nekecám.

Školní pevná linka: Kecáš. Píšu ti piráty.

Externí mobilní přijímač: přerušeni hovoru

Takže vám v primě zřejmě nestačí obyčejná sprost'árna. Vy si potrpíte na sprost'árnu politicky angažovanou. Co blázníte? Víte, jaké nepříznivé světlo to může vrhnout na celé naše prestižní gymnázium. Vy jste ohrozili jeho samou existenci. Víte jistě dobře, že jsem se donedávna angažovat v politice. To mi někteří lidé nejsou ochotni zapomenout. Svým darebáctvím ohrožujete všechny kolem sebe. Jak tohle já mám někomu vysvětlit?"

„To se bude vysvětlovat asi těžko, pane řediteli.“

„Hele, nech si svou účast a zkroušený obličej na nějaký pohřeb u vás v rodině. Já od tebe čekám, že mi prozradíš ty hlavní viníky. Kdo z vás měl ten hloupý nápad volat lidem takové nesmysly? Jak jste vůbec zjistili jejich čísla?“

„To přece mohla být náhodná čísla.“

„Tak, náhodná čísla. Tak kdo vymyslel to volání na náhodná čísla?“

„Ale my jsme tím telefonem nevolali, pane řediteli. Ani Mike nevolal.“

„Hele, Boušíku, nelži. Raději se mi snaž pomoci. Třeba ten Mike. Kdyby to napadlo jeho, tak je to přece jen cizí státní příslušník. Dokonce občan spřáteleného státu. Dokonce spřátelené velmoci. Velmoci, která stála u zrodu naší malé země. Možná by se ta záležitost neposuzovala tak přísně. Chápeš, v rámci dobrých a ještě lepších vztahů s Amerikou. Snad by byla možná i nějaká intervence z americké ambasády. Prostě by šlo jako o mladickou nerozvážnost. Chápeš?“

„Mladická nerozvážnost učitele? Pane řediteli, to nemůžete myslet vážně.“

„Je to překerní situace. To víš, tonoucí se stébly chytá. A co ten Rus. Ten Pyotr. Je to takové čertovo kvítko. Já bych osobně typoval, že to byl on. A hlavně naše politické i hospodářské vztahy s Ruskem jsou na bodu mrazu. Ta kauza s výbuchem ve Vrbětčích, špioni a tak dál.“

Má cenu tyhle vztahy ještě zhoršovat nějakou klukovinou? Asi nemá. Aby na nás Rusové namířili nějaké rakety – to přece nikdo nechce. Zapojíme do toho ruské velvyslanectví a ten Pyotr z toho vyvázne jenom dvojkou z chování. Já mu pak v tercii dám nějakou pochvalu a smaže se to. Možná bys mohla s tím Pyotrem promluvit. Aby nám to ulehčil. Stejně ho tady děti asi nemají moc rádi.“

„Nám dětem Pyotr vůbec nevadí. Je děsně chytrej na počítače a je s ním legrace. Náš Pierre je v pohodě.“

„Nebo třeba ten Simba. Vždyť je to Afričan. Tmavá pleť. Je to vlastně emigrant. Možná se tady u nás ještě neaklimatizoval. Má s tím nejspíš problémy. Klidně ten nápad s telefonováním mohl mít on. Je přece takový divoký a nespoutaný. Byl by pro tuto nepříjemnou záležitost přímo ideální. Kdo se odváží ho nějak přísněji potrestat. Zapojíme do toho nějakou neziskovku, co se stará o uprchlíky a bude z toho maximálně ředitelská důtka. Promluv s ním, ať se přijde ráno sem do ředitelny přiznat. Já mu zaručuji, že ho z toho vysekám.“

„Jenže on nepochopí, proč by se měl přiznávat, když to neudělal. A také si myslím, že se už dávno aklimatizoval a my jsme na něj zvyklí. Je v pohodě.“

„U tebe, Boušíku, jsou všichni v pohodě. Všech se najednou zastáváš. Jenže někdo to musel udělat. Někdo za to musí nést odpovědnost. Je to vážná věc. Vyšetřuje to policie. Věř mi, že bude pro všechny lepší, když to bude někdo z těch sociálních nebo etnických menšin.“

„Třeba by to mohla být i ta Thi Thoi?“

„Ta Vietnamka? No, taky. Vietnamská komunita je našim státě velmi oblíbená. A ona je tak malá a tichá. Kdo by ji nějak příliš trestal? Jenže má to chybu. Není to věrohodné. To by nikdo neuvěřil. Ona je moc hodná.“

„To je vidět, pane řediteli, že ji neznáte. Její starší brácha občas prodává před školou trávu. I ona dovede být pěkná mrcha. Abdulláhova sestra by mohla o tom vyprávět. Ale jinak je Thoi v pohodě.“

„Co ten Abdulláh? Ten by byl úplně nejlepší. Nedávno jsem ho potkal. Měl v podpaží ten jejich korán a ani mě nepozdravil. Taková neplecha s telefonem by mu opravdu seděla. A my se můžeme odkázat na náboženskou tolerantnost. Můžeme se obrátit třeba na Pražskou muslimskou obec. Jistě, Abdulláh je náš člověk. Boušíku, musíš ho přesvědčit. Je přece frustrovaný, zmatený a nepatřičně nábožensky zanícený. Není třeba také schizofrenní?“

„Myslím, že není. Abdulláh je v pohodě.“

Boušíku, ty si zřejmě neuvědomuješ, jak je situace vážná. Nevěřím, že nevíš, o co tady skutečně jde. Některým lidem bude docela vhod, pokud naše gymnázium přijde o licenci či jenom o část dotací. Ono by se asi nic tak strašného nestalo, kdybyste náhodou nezavolali na velmi, ale velmi nevhodné číslo. Poslouchej, co ti přečtu:

Školní pevná linka: Dobrý den. Je tam někdo?

Externí pevná linka: Tady Úřad vlády. U telefonu magistra Helena Novak.

Školní pevná linka: Dobrý den. Tady je váš telefonní operátor. Jak dlouhou máte šňůru od telefonu?

Externí pevná linka: Prosím? Cože chcete vědět?

Školní pevná linka: Potřebujeme vědět, jak dlouhý máte kabel od telefonu, tam u vás.

Externí pevná linka: A proč to potřebujete vědět?

Školní pevná linka: Protože hledáme poruchu. Hned nám to změřte. Jinak vás odpojíme.

Externí pevná linka: Tak moment .... Ten kabel je dlouhý přesně dva a půl metru.

Školní pevná linka: Tak to vám na oběšení stačí! Sbohem.

Hovor přerušen.“

„To nás asi pan premiér nechá všechny zatknout. Co myslíte, pane řediteli?“

„Pan premiér na to nemá čas. Ostatně je na takové věci zvyklý a moc to neřeší. Ale upadli jste do rukou nějaké agilní referentky, což je daleko horší. Taková ženská se jen tak nevzdá a neodpustí. Okamžitě zburcovala policii. Jde prý o výhrůžný telefonát, teroristický čin, urážku na cti. Chtějí podat žalobu na neznámého pachatele. Každopádně je ten Mike v pěkném průšvihů. Za všechno vlastně odpovídá on. Mimochodem, nevíš, proč má vypnutý mobilní telefon?“

„To nevím. Ale Mike za to nemůže. On tam totiž nebyl.“

„Cože. On tam nebyl? Vy jste tam byli sami? Jenom děcka?“

„Ano, posledních dvacet minut. Mike měl prý rande a musel odejít dřív. Nechal nás tam s Kamilem.“

„Tak on si odešel v době vyučování. No, to je vrchol. Já ho vyhodím. Nebo ho raději za něho jiného vyměním. Ať si s ním užije také jiný ředitel. To je jediný viník té záležitosti. A nechá vás klidně s nějakým nezodpovědným Kamilem. Kdo je to vůbec, ten Kamil?“

„Kamil je přece robot. Je teď pořád v té jazykovce.“

„Aha, ty myslíš toho humanoida, co ho máme půjčeného od Technické univerzity. Tomu říkáte Kamil?“

„Ten se tak jmenuje. Původně se měl jmenovat Emil, ale vyskytly se prý potíže s nějakými autorskými právy, takže ho přejmenovali na Kamila.“

„S tím robotem se přece mluví anglicky, tak je logicky v jazykové učebně. Má to být pro vás takové zpestření. Ten robot vás nemá za úkol hlídat. S největší pravděpodobností to ani neumí.“

„Kamil je náhodou moc chytrý, pane řediteli. Tomu řeknete: How do you do? A on vám hned odpoví: I'm well. What can I do for you? Také zná úplně všechny řeči na světě. Třeba mluví čínsky a s Thoi mluví klidně vietnamsky. A ví úplně všechno. Všechno si bleskově najde na internetu. Všechno, na co se zeptáte, on ví. Třeba kdy objevil Kolumbus Ameriku nebo jaký je vzorec acylpyrinu. Kamil by musel dostat na vysvědčení samé jedničky i od vás. On je totiž napojený na internet. Přes tu pevnou linku. Zrovna nedávno mu přes tu linku na dálku upgradovali celý software. Perfektně se teď učí nové věci. Učí se i od nás. Někteří kluci ho třeba učí

sprostá slova. Kamil se už dokonce směje i jednoduchým vtipům. Když se koukáme s Mikem na Simpsonovi, tak se tomu taky někdy směje.“

„Neříkej, Boušíku. Jak to dělá?“

„Dělá ha, ha, ha a blikají mu kontrolky. Mike ho má moc rád. Říká mu my colleague Number Five. Ale já nevím proč. Kamil se dá také programovat přes počítač. Kluci to nějak umí a pak hrají s Kamilem počítačové hry. Jenže Kamil vždycky vyhraje. Šachy, strategie, střílačky, karty – to se s ním nedá vůbec hrát. On všechno ví, je strašně rychlejší, a vy nemáte šanci. Kluci s ním hráli závody autíček a vyhrávali jen podvodem, když jezdili zkratkou přes trávu. Jenže Kamil se to od nich naučil a začal podvádět také. Pyotr ho ale umí přeprogramovat tak, aby mu zacyklil nějaké moduly, a ono ho to děsně zpomalí. Takže pak můžete nad ním vyhrát i vy.“

„Vy se v tom robotovi takto hrabete? Vy mu kazíte jeho moduly?“

„Když se mu resetuje aktivní oblast, tak se to vrátí do původního stavu. Ale všechno, co se naučil, si dál pamatuje.“

„Počkej, Boušíku. Ten Kamil je napojen na tu linku od toho pevného telefonu?“

„Je to datová linka. Ona původně vedla do jednoho z počítačů v učebně. Ale využila se pro Kamila. Na té lince je ještě napojen ten telefon. Ten telefon je digitální, ale nikdo ho nepoužívá.“

„Takže, vy jste nemuseli volat přímo tím přídatným telefonem. Vy jste k tomu využili toho robota.“

„Já jsem vám říkala, pane řediteli, že jsme žádným telefonem nikam nevolali.“

„Telefonem ne. Vy jste si udělali telefon z Kamila. To určitě vymyslel ten Pyotr. A všichni jste se tomu smáli, že ano? Ten robot přece umí věrně napodobit každý lidský hlas. To si pamatují z té technické vernisáže.“

„To tedy umí. Nedávno si na něm kluci z jednoho vyššího ročníku zkoušeli, jak Kamil napodobí hlas váš, pane řediteli. Tedy, já bych nepoznala, že to nejste vy.“

„To mi raději ani neříkej ... Ale počkej. Vlastně to vysvětluje, proč ty telefonáty působily tak věrohodně. Lidé by přece poznali v telefonu dvanáctileté děti. Když ale vygeneruje řeč robot, tak nikdo nic nepozná. Proto těm policistům nesesedla ta analýza řeči. Může si vůbec robot jen tak sám někam zavolat? Jen tak, na náhodné číslo?“

„Když je Kamil napojený na telefonní linku, tak si samozřejmě zavolat může, kam chce. Jenže takový robot nebude volat na náhodná čísla, protože má k dispozici všechny telefonní seznamy na světě. Vždycky bude vědět, komu volá.“

„Neříkej mi, Boušíku, že ten darebák Kamil zavolal na Úřad vlády schválně. Nebo mu to tam někdo z vás naprogramoval?“

„Mně se zdá, že má Kamil v poslední době takový divný smysl pro dost drsný humor.“

„Boušíku, ty mi chceš namluvit, že Kamil ... jen tak ... sám od sebe?“

„Pane řediteli, já vám nechci radit. Vy byste nato jistě přišel sám. Já bych to prostě svedla na technickou závadu.“

„Tak to si ještě důkladně rozmyslím. Nicméně ti děkuji. Shledávám, že náš rozhovor byl docela konstruktivní. Budu si muset vyřídit ještě několik telefonátů a emailů. Tak tady máš zpátky svůj fialový mobil a tablet. Utíkej domů, ať tě maminka nehledá.“

„Na shledanou, pane řediteli. A pozdravujte Mika.“